

Sigbritt Therner berättar

KOSMOS FERIEHEM – VARNHEM

Liten historik med anledning av att två sjuårscyklar gått sedan starten

I juli 1951 läste jag första delen av Livets Bog och genombävades då av en lyckokänsla starkare än något annat jag studerat kunnat ge mig. Här hade jag det äntligen, klarheten, som jag sökt så länge.

En månad senare befann jag mig på Kosmos Feriehem, som då hette Hälso-kolonien och var början till ett pensionat för hälsosökare. Jag hade sökt mig hit på min ferie, därför att Sture Emby bodde i närheten, och han var den ende i Sverige, som hade läst Livets Bog, så långt jag visste då. Här tänkte jag nu köpa en liten stuga, där jag skulle få studera och meditera i lugn och ro.

Riktigt så blev det nu inte. Samma dag som köpekontraktet skulle undertecknas, kom ägaren till stugan, tillika ägare till Hälsokolonin, och frågade om jag inte ville köpa detta i stället. Han visste att jag sedan flera år drömt om att få skapa ett vegetariskt hem för andligt sökande människor.

Jag bad om betänketid och nu vidtog några dagars intensivt sökande efter Guds ledning. Det som främst talade mot ett köp var att min hälsa inte var god. För köpet talade, dels min stora önskan att få skapa det hem jag arbetat med i tankarna så länge, dels att jag hade ekonomiska möjligheter till det tack vare ett nyligen bekommet arv, men allra mest det, att jag nu hade full klarhet över vad som skulle bli den andliga grundvalen för hemmet. Sedan länge hade jag vuxit ur det kristna fromhetslivet även i dess mest vidsynta form, och jag hade de sista åren studerat flera moderna andliga riktningar, utan att helt kunna gå in för någon. Men nu visste jag vad jag ville ägna mitt liv åt på det andliga området. Jag tyckte mig också alltmer förnimma Gudomens tillåtelse till köpet, och så blev då kontraktet skrivet den 24 augusti 1951.

Jag sade upp min ordinarie lärartjänst, och nu vidtog en höst och vinter full av praktiska bestyr. Det var brunnsgrävning, inledande av vatten och avlopp, framdragande av starkare elström, reparationer, om- och tillbyggnader o. s. v. Det var en stor glädje - och stora svårigheter. Stor glädje och stora svårigheter har det också varit sedan dess.

Svårigheterna som väl ibland har dominerat, har ju alltid haft sin grund i mig själv, och jag har naturligtvis ofta fått se, hur långt det är mellan vilja och kunna, både när det gäller praktiska och personliga problem. Att ändå något av det jag velat blivit verklighet, beror till större delen på att Försynen gett mig så goda medhjälpare främst då Ingrid och Knut Andersson, de två som ända sedan första säsongen sommaren 1952 tagit det största praktiska ansvaret. Utan deras trofasta hjälp hade jag inte kunnat klara det, särskilt som mitt hälsotillstånd fortsatte med att vara mycket vacklande.

Atmosfären på en plats skapas ju av alla som lever där. Att vi, som arbetar här, ständigt får höra tacksamma uttalanden om den goda anda som råder här - det är naturligtvis också

gästernas förtjänst. Det har ju alltid framgått av prospektet vad hemmet vill, och denna programförklaring har inte lockat hit de rena materialisterna men däremot andligt sökande, positiva människor. Dessa har som regel varit mottagliga för den undervisning i kosmologi vi ju sett som vår främsta uppgift att ge. Att många som något avgörande i sitt liv upplevde mötet med den speciella anda av tolerans och klarhet, som präglar Martinus Kosmologi, har utvecklingen genom åren visat.

Om den utvecklingen kan jag inte berätta utan att komma in på den ekonomiska sidan. Denna är ju också en viktig del av livet, något som Gud använder till att undervisa oss och leda oss framåt. De första två åren gick med ganska stor förlust, men det var beräknat, och jag kunde ta upp lån för att klara fortsättningen. Men när tredje året också gav förlust, visserligen mindre än året förut men dock så stor, att jag inte kunde klara den själv med de korta lärarvikariat jag orkade med under vintern, och jag inte heller tyckte jag kunde låna mer, ja då stod jag första gången inför frågan: Vad är Guds vilja? Ska jag ge upp eller försöka fortsätta. Jag beslöt, att låta hemmets f.d. gäster avgöra frågan och skrev ett brev, där jag lade fram hemmets situation. Innan jag skickade ut det hade jag talat igenom frågan både med Martinus och Gerner Larsson, som båda var positiva till mitt beslut. Martinus sa några ord, som gav mig stor hjälp då - och många gånger senare: "Det är naturligt att det ska vara svårt. Gudomen kan också ha det besvärligt, när nya tankar ska materialisera sig på vårt klot. Det är ju så få ännu, som är mottagliga för dessa tankar, och de är som regel ej rika". Ungefär så löd hans ord. Och nog var det sant att hemmets vänner inte var rika, det visste jag gott.

Brevet skickades emellertid ut, och jag fick svar från drygt 2/3, ett strålande resultat tycker jag, när jag betänker människors tröghet i brevskrivning. Jag fick också den ekonomiska hjälp jag behövde. Ett år senare fick jag göra om samma sak med samma goda resultat.

Fastän jag fick så många uppmuntrande, vänliga och tacksamma brev och hälsningar i samband med gåvorna, kändes det ändå svårt att skicka ut de där breven, då det ju åtminstone juridiskt var till mig själv jag tiggde. Sommaren 1956 beslutades så, att hemmet skulle övergå till en stiftelse, en självägande institution, som fick en styrelse som förvaltande organ och en vänkrets som stödjande och rådgivande församling.

Martinus tegner sig som vidne ved statutternes underskrivelse i Lund, januar 1965

Martinus taler ved feriehjemmets indvielse som selvejende institution den 20. juni 1965

När jag i brev berättat för Martinus vad som skett, fick jag ett så värmande svar i vilket han bl. a. skriver: Med alle disse kærlige mennesker omkring Dem, kære Sigbritt Therner, synes jeg det tegner lyst for Kosmos Feriehem.

Fyra år senare såldes ändå hemmet, och stiftelsen upplöstes. Det var i juni 1960. Orsaken var, att mitt hälsotillstånd försämrats, så att jag inte längre hade kunnat ta lärarvikariat under vintrarna, och så hade både min och hemmets ekonomiska situation blivit ohållbar - tyckte jag själv. Men Gudomen såg väl annorlunda på det, för den 1 oktober, när övertagandet skulle ske, hade så stora svårigheter uppstått för köparen, att köpet måste gå tillbaka. Jag fortsatte dock att försöka sälja såväl av hälsoskäl som ekonomiska sådana. Samtidigt bad jag för att Guds vilja skulle ske. En gång till, ett par år senare, var det klart med försäljningen, men hinder kom i vägen i sista stund.

Humøret er højt hos gæsterne på indvielses-
dagen

For første gang vajer sagens flag uden for
Danmarks grænser

Så är vi framme vid år 1964, och nu ändrades igen hemmets situation ganska väsentligt. Dels hade hemmet nu visat att det någorlunda kunde gå ihop ekonomiskt, dels hade min hälsa något litet förbättrats, och dels och det var väl det viktigaste - hade Per Bruus-Jensen anmält sin villighet att dela ansvaret för Kosmos Feriehem.

Vad som sedan har hänt vet ju alla som har kontaktbrevet från Martinus Institut. Jag vill bara helt kort rekapitulera:

Genom gåvobrev övergick hemmet på nytt till en stiftelse, och som ansvariga för ledningen av denna tillsattes en styrelse bestående av: Sigbritt Therner ordf., Per Bruus-Jensen vice ordf., Mogens Møller, Maria och Kurt Vinthagen som övriga ledamöter. Stadgar utarbetades under hösten och dessa och övriga handlingar undertecknades i januari 1965. Det skedde hos Maria och Kurt i Lund i en glad och förhoppningsfull anda, till vilken inte minst Martinus själv bidrog. Det var en stor glädje för oss att ha honom med, när de historiska dokumenten underskrevs.

Den första februari 1965 trädde Stiftelsen Kosmos Feriehem i kraft och den 19 juni kom Martinus till Varnhem och förrättade den officiella invigningen av stiftelsen vid en högtidlighet, till vilken en stor skara av hemmets vänner hade samlats. Då invigde han också en till hemmet skänkt flagga, den vackraste flaggan i världen, sakens flagga, som ju symboliserar den allomfattande Gudomen själv. Den flaggan vajar nu förutom över Klint

också över Kosmos Feriehem i Varnhem under vackra sommarsöndagar eller eljest, när vi har något särskilt att glädja oss åt.

Flaggan har t. ex. gärna hissats, när en ny kurs börjat. Kursverksamheten har ju den sista sommaren varit intensivare än någonsin med tio olika kurser förutom tre nybörjarkurser i Esperanto. Intressant och glädjande har det varit att vi i år liksom förra året kunnat till en viss grad få statsbidrag till föreläsarvoden genom samarbete med A. B. F., ortens största folkbildningsorganisation. Det samarbetet hoppas vi ska fortsätta att utvecklas.

Under fem år försökte jag som sagt sälja Kosmos Feriehem, och det innebar en ständig prövning av mina motiv. Därför tror jag mig nu ärligt kunna säga, att jag inte är knuten till hemmet med något begär att äga eller ha bestämmanderätt eller makt där. I varje fall vet jag, att jag inte vill något av det. Men jag är lycklig över att nu bara vara en del av en styrelse, så snart det gäller viktigare beslut. Det finns knappast ord för hur underbart det varit för mig att uppleva våra styrelsemöten, där vi i en anda av vänskap och saklighet kunnat diskutera olika problem och framtidsmöjligheter för hemmet. Så mycket lättare har det gått att finna den bästa lösningen på en fråga, när den har gått genom fleras medvetande, som alla varit inställda på att finna det riktigaste.

Gæsterne nyder det storslåede panorama fra "udsigten", ca. 200 m o. h. To af bestyrelsens svenske medlemmer, Kurt og Maria Vinthagen

Lättare är det också nu att med förtröstan och optimism se framåt, trots att den materiella situationen ju fortfarande inte är lysande. Ett principbeslut, som gäller hemmets framtid, vill jag gärna berätta om. Det gäller i vilken mån privatintressen ska få "rum" här. Ska t. ex. någon få arrendera eller köpa en tomt och bygga hus på stiftelsens mark? Efter långa samtal kom vi enhälligt fram till att så skulle inte ske. Ingen, naturligtvis inte heller någon styrelsemedlem, ska här ha privatintressen, så långt det kan undvikas. Allt ska drivas och förvaltas efter principen det gemensammas bästa, allt ska underordnas den sak stiftelsen har till uppgift att tjäna. Vi är nog

klara med att utvecklingen kan gå långsammare på detta sätt - fast säkert är det ju inte! Vi tror att det är den riktiga vägen, och det inspirerar oss mycket att få arbeta efter den linjen.

Vi arbetar nu med att göra upp en 20-årsplan för hemmet. Vi tror att Värnhem i likhet med Klint en gång ska ha en internationell året-om högskola i Martinus kosmologi. Men om den utbyggnad av hemmet som vi nu räknar med inom de närmaste 20 åren i stället ska ta mycket längre eller mycket kortare tid - det liksom hela hemmets framtid ligger ju i Försynens hand. Vi kan bara efter förmåga dag för dag satsa oss själva till tjänst.